

دارو درمانی در پیران

مجله نظام پزشکی

سال نهم، شماره ۲، صفحه ۸۴، ۱۳۶۳

دکتر عباس پوستی *

مقدمه :

تنوع جواب بیماران بداروها بخش مهمی از مطالعات کلینیکال فارماکولوژی را تشکیل میدهد که در ده سال اخیر بعضی از مکانیسم های آن روشن شده است.

بخوبی معلوم شده که تغییر جواب بدارو نه تنها از فردی بفرق دیگر فرق میکند، بلکه در زمانهای مختلف زندگی نیز از نظر شدت و مدت اثر تفاوت دارد. عوامل ارثی و محیطی نیز در این ماجرا اهمیت بسزائی دارند.

در جواب افراد سالمند بداروها عوامل متعددی دخالت میکنند. شروع بعضی بیماریها در پیران مثل افسردگی، دمانس، کنفوزیون، حملات ناگهانی، بی اختیاری ادرار، پرکاری تیروئید و انفارکتوس حاد میوکارد ممکن است بصورت مبهم و با علائم غیر اختصاصی ظاهر کند که تشخیص را مشکل سازد و در نتیجه منجر به بروز مسائل اضافی جهت دارو درمانی در این افراد گردد، و گاهی ممکن است واکنش های گوناگونی را بوجود آورد. بعلاوه پارامترهای فیزیولوژیک نیز در سالمندان متغیر است که باید در نظر گرفته شود.

شرایط متعدد و تجویز چند دارو در سالمندان :

از هر پنج بیمار سالخورده (معمولاً از ۶۵ سال به بالا را پیری بحساب می آورند) چهار تن حداقل بیک بیماری مزمن دچار هستند (۷) و این تعجب آور نیست که یک بیمار سالمند ممکن است ۳-۱۲ دارو را بطور همزمان مصرف کند. داروهای قلبی عروقی (دیژیتال، دیورتیکها، داروهای ضد فشار خون)، داروهای پسیکوتروپ (مسکنها، خواب آورها، ضد پسیکوزها)، ضد دردها و ملینها مهمترین داروهائی هستند که بطور شایع در افراد مسن مصرف میشوند (۱۲).

تجویز داروهای گوناگون توسط پزشکان متعدد و همچنین دریافت دارو از داروخانهها بطور خودسرانه مسئله تداخل داروها را در افراد سالخورده بیشتر مطرح میسازد. بطوریکه گزارشهایی در این زمینه شیوع بالائی از تداخل داروئی را نشان میدهد.

چرا باید درباره پیران نگران باشیم:

جدیداً اهمیت دارو درمانی در افراد مسن بیشتر مورد توجه سازمان بهداشت جهانی قرار گرفته است و تعداد معینی از داروهای موجود را جهت هدفهای درمانی سالخوردگان در نظر گرفته اند. موضوع راکسیون نامطلوب بداروها در افراد سالمند بیشتر جلب توجه میکند زیرا این افراد نسبت بداروها حساسیت بیشتری نشان میدهند و درصد این واکنشها نسبت به سن بالا میروند و بطور کلی در ۱۰-۳۰ سالگی این نسبت حدود ۳٪ است. در حالیکه در سنین ۷۰-۹۰ سالگی به ۱۲-۱۷٪ میرسد و در آمار دیگری راکسیونهای داروئی در افراد ۸۰ سال به بالا را حدود ۲۵٪ گزارش کرده اند و در این میان داروهای قلبی عروقی بیشترین مسئولیت را در بروز واکنش های زیان آور در افراد پیردارا میباشند زیرا افزایش فشار خون مهمترین عامل خطرناک در بیماریهای قلبی عروقی سالمندان است. با توجه باینکه تغییرات فونکسیون کلیهها و وضع تغذیه ای با سن شخص مرتبط میباشد، دیورتیکها با آسانی میتوانند در افراد سالمند تعادل الکترولیتی بدن را بهم زده و موجب کم آبی شوند، بخصوص وقتیکه در جریان بیماری دیگر ورود مواد بداخل بدن کاهش یابد. ترکیبات دیژیتال از داروهائی است که بوفور برای پیران تجویز میشود (۱۲). ولی علائمی مثل خستگی، تنگی نفس، تاکیکاردی و رالهای ریوی اغلب غیر اختصاصی بوده و مربوط بنارسائی بطن چپ نمیشد و بیشتر این درمانها ممکن است نامناسب باشند. سمیت با ترکیبات دیژیتال بیشتر بصورت خستگی و ضعف ظاهر میکند (۸) ولی میتواند بصورت آریتمی خطرناک که زندگی بیمار را تهدید میکند نیز درآید.

فارماکوکینتیک :

بروز اثرات داروها در سالمندان ممکن است با آنچه که در جوانان دیده میشود تفاوت داشته باشد. نه تنها نوشتن نسخه فرق میکند بلکه بعضی افراد مسن بخصوص آنهائی که اختلال روانی نیز دارند، از قبول یک رژیم تجویز شده ممکن است سر باز زده و رنج ببرند. بعضی از پدیده های فارماکوکینتیک توسط افزایش سن شدیداً تحت تاثیر قرار میگیرد. در حالیکه برخی دیگر تغییری نمیکند.

نیز نسبت به سن تغییر پیدا میکند. آلبومین سرم کم میشود و این پائین آمدن میزان آلبومین موجب افزایش حساسیت پیران نسبت به داروهائی که اتصال پروتئینی دارند شده و در نتیجه مقدار داروی آزاد در خون بالا میرود و منجر به سرعت بروز اعمال فارماکولوژی آن دارو میشود (۶)، در این مورد میتواند رآکسیونهای نامطلوب دارویی و تداخل مضر آن بیشتر خود نمائی کند. در صورتیکه آلفا- یک - اسید گلیکوپروتئین افزایش مییابد، بنابراین اتصال داروهای اسیدی در پیران تمایل بکاهش نشان میدهد. در حالیکه اتصال داروهای قلیائی افزایش مییابد. بهر حال کاهش کمی دفع داروها از کلیه و اولین عبور متابولیسم آنها از تغییرات مهم فارماکوکینتیک داروها در سالخوردهگان است.

از نظر انتشار داروها عوامل متعددی با افزایش سن دخالت میکند از جمله کاهش بازده قلبی و افزایش مقاومت عروق محیطی است که مستقل و جدا از بیماریهای عمومی شخص است بنابراین جریان خون مغز، کرونر، کلیه، کبد و عضلات مخطط تحت تاثیر بازده قلب تغییر پیدا میکند. آب کل بدن، حجم پلاسما، مایعات خارج سلولی نیز نسبت به سن کاهش مییابد ولی نسبت چربی بدن زیاد میشود.

متابولیسم کبدی:

با بالا رفتن سن، حجم و اندازه کبد کوچک شده و جریان خون آن کم میشود (۱۷)، در نتیجه متابولیسم بعضی داروها تغییر میکند. مثلاً بعلت کاهش کلیرنس متابولیک آموباربتال در کبد نیمه عمر آن به ۶۳ ساعت میرسد (طبیعی ۸-۴۳ ساعت) (۶) در حالیکه استیلناسیون ایزونیاژید در افراد پیر و جوان فرقی نمیکند. بنابراین اثرات سن روی متابولیسم داروها در کبد پیچیده و پیشگوئی آن مشکل است و بستگی برآه متابولیسم و حتی راه تجویز دارو دارد.

از نظر ترشح مواد برخلاف متابولیسم کبدی، اثر سن روی عملکرد (فونکسیون) کلیه بخوبی در انسان مطالعه شده و باسانی توسط آزمونهای بالینی قابل اندازه گیری است.

کلیرنس کلیوی داروها نسبت به سن تغییر یافته بطوریکه بعد از ۳۰ سالگی جریان خون کلیوی و میزان تصفیه گمرولی حدود ۱٪ در سال پائین میافتد، باین ترتیب بعد از ۸۰ سالگی میزان تصفیه گمرولی حدود ۶۰-۸۰ سانتیمترمکعب در دقیقه میرسد یعنی در حقیقت این میزان در بین سنین ۳۰-۹۰ سالگی حدود ۳۵٪ کاهش میابد (۱۱). چون توده و حجم کلی اعضاء بدن نسبت به سن کاهش مییابد، بنابراین تولید کراتینین آندوزن روزانه پائین میافتد و بدین ترتیب در پیران کلیرنس کراتینین قبل از اینکه میزان سرمی آن بالا رود در سطح وسیعی سقوط پیدا میکند (۱۲). این اطلاعات بالینی در پیران این نتیجه را میدهد که در موقع تجویز داروهائی که توسط کلیه دفع میشوند (مثل پنی سیلین، دیگوکسین) و یا داروهائی که بصورت متابولیت فعال از کلیه ترشح میشوند (دیازپام، پروکائین آمید) با در نظر گرفتن عملکرد (فونکسیون) کلیه، دزیدراتاسیون، نارسائی قلب و اندازه گیری کلیرنس کراتینین و تعیین میزان پلاسمائی دارو، درمان آنها سالمتر و تاثیر دارو بیشتر باشد (۱۲).

حساسیت گیرندهها:

اغلب گفته میشود که سالمندان نسبت بآثر داروها حساسترند و در یک مطالعه نشان داده شد که در پیران برای دپرسیون سیستم اعصاب مرکزی با دیازپام بمقدار کمتری از دارو نیاز است و در مورد اثرات مسکن نیترازپام نیز این موضوع صادق است ولی در عین حال افراد سالخورده نسبت بآثرات قلبی ایزوپروتنول و

برای مثال جذب دارو از عواملی است که گفته میشود زیاد تغییر نمیکند ولی در عین حال گزارش شده است که PH اسید معده نسبت بسن بالا رفته و میتواند حلالیت و جذب بعضی داروها را تغییر دهد.

جریان خون اسپلانکتیک در پیران کاهش مییابد که نتیجتاً جذب دارو را بتأخیر میاندازد. همچنین نشان داده شده است که پدیده جذب فعال موادی مثل گالاکتوز با سن تغییر پیدا میکند و یا جذب بعضی داروها مثل دیگوکسین و کلردیازپوکساید (۵۳) در پیران بطور خفیف بتأخیر میافتد. جدول شماره (۱) تغییرات مربوط به جذب، انتشار، متابولیسم، ترشح و حساسیت گیرندهها را در پیران نشان میدهد.

جدول شماره ۱ تغییرات فیزیولوژیک مربوط به فارماکولوژی داروها در پیران

اختصاصات فارماکولوژیک	تغییرات وابسته به سن با پتانسیل اثر
جذب	کاهش سطح جذب کاهش جریان خون اسپلانکتیک افزایش PH معده
انتشار	تغییر حرکات معدی روده ای کاهش آب کل بدن کاهش سرم آلبومین افزایش چربی خون
متابولیسم	تغییر اتصال پروتئین کاهش حجم کبد کاهش جریان خون کبد کاهش فعالیت آنزیمی کبد
ترشح	کاهش جریان خون کلیوی کاهش میزان تصفیه گمرولی کاهش فونکسیون ترشح لوله ای
حساسیت گیرنده	تغییر تعداد گیرنده تغییر تمایل گیرنده تغییر فونکسیون پیامبر ثانوی تغییر جوابهای سلولی

مهمترین تغییرات در متابولیسم داروها اتفاق میافتد. مثلاً اولین عبور متابولیسم داروهائی مثل پروپرانولول، لابتولول و گزیلوکائین کاهش مییابد (۱۰). بنظر میرسد عامل سن اثر محدودی روی فعالیت آنزیمهای میکروزمال کبد داشته باشد و نشان داده شده است که تغییر متابولیسم داروها در پیران بیشتر مربوط بعوامل محیطی است تا خود سن. اتصال پروتئینی داروها

و همچنین خاطر نشان ساختند که حساسیت نسوج افراد پیر به دیگوسکسین نیز تغییر میکند اما لزومی ندارد این تغییرات مربوط به تعداد محلهای باندینگ باشد و در این زمینه مطالعات بیشتری در انسان لازم است.

دیورتیکها:

دلایل عملی تایید میکند که در موقع تجویز دیورتیکها با افراد پیر باید احتیاط کرد. چون بعضی دیورتیکها پتاسیم کلی بدن را کاهش میدهند در حالیکه در پیران پتاسیم ورودی نیز ممکن است ناکافی باشد. این یافته پیشنهاد میکند که خطر هیپوکالمی در سالمندان بیشتر است که با استعمال تیازیدها این عارضه ممکن است بیشتر شود. بنابراین تجویز دیورتیکهای تیازیدی در پیران آنها را بیشتر در معرض خطر هیپوکالمی و هیپرگلیسمی قرار میدهد و بدین ترتیب افزایش حساسیت آنها نسبت به واکنش نامطلوب داروها بیشتر صدق میکند.

Warfarin:

گزارشهای اولیه افزایش جواب به وارفارین را با بالا رفتن سن تایید میکند. نشان دادهاند که در پیران نه تنها اثر پائین آورنده پروترومبین خون توسط وارفارین بیشتر میشود، بلکه مقدار احتیاج روزانه باین دارو نیز در افراد مسن کمتر از جوانان است. این یافته براساس آمار تستهای آزمایشگاهی در بیمارستان بدست آمده است. Routledge و همکارانش (۱۴) نیز چنین نتایجی را در مطالعاتشان روی بیماران سرپائی گزارش کردند. البته وزن بیماران نیز با مقدار داروی مورد احتیاج در رابطه است که حتماً باندازه عامل سن موثر نیست. ناگفته نماند که در این مورد بحثهای زیادی بعمل آمده است و عدهای عوامل ارثی و عمل داروهای دیگری را که بیماران در طول درمان دریافت میکنند، دخیل میدانند. بهر حال باید در نظر داشت که داروهای ضد انعقادی با آسانی قادر به تداخل عمل داروهای دیگر بوده و عامل سن را نیز میتوان جزء یکی از این عوامل بحساب آورد که در جواب باین دارو دخالت میکند.

سیستم اعصاب مرکزی:

پتانسیل تغییرات فارماکودینامیک داروهای موثر روی دستگاه اعصاب مرکزی در رابطه با سن قابل ملاحظه است بخصوص نسبت به اثر تضعیف مغزی این داروها حساسیت بیشتر است.

در افراد سالمند نیمه عمر فنوباربتال و داروی ضدافسردگی دی‌متیل‌امی‌پرامین افزایش پیدا میکند در حالیکه کلیرنس فنی‌توئین کاهش مییابد. در مورد بنزودیازپین‌ها، میزان دفع و حجم انتشار دارو تغییر میکند. برای مثال کلیرنس پلاسمائی دیازپام در رابطه با سن تغییری نمیکند ولی حجم انتشار و نیمه عمر آن در افراد مسن زیاد میشود. برعکس فارماکوکینتیک لورازپام نسبت به سن تغییر محدودی دارد. این مثالها مبین درجه امکان تغییرات فارماکوکینتیک داروها در پیران است که باید اثرات آنها در روی دستگاه اعصاب مرکزی ارزیابی شود و هر کدام جداگانه مورد مطالعه قرار گیرد و باید تاکید کرد که درباره اثرات عامل سن روی میزان نفوذ این داروها بدخل مغز اطلاع زیادی در دست نیست.

اختلال‌های روانی در پیران:

بطور واضح عامل سن روی روان و تعقل شخص اثر میگذارد. عقب‌ماندگی فکری و زوال عقلی قبل از ۶۰ سالگی نسبتاً شایع نیست. در حالیکه بیماریهای ارگانیک مغزی بعد از ۶۰ سالگی بطور ثابت افزایش مییابد. وفور مراحل کنفوزیون، افسردگی و هیجان همراه با سن زیاد میشود. صرع معمولاً بیماری است که در

پرور انولول مقاومت بیشتری نشان میدهند که علتش معلوم نیست. بعضی تغییرات در گیرنده‌های هورمونی نیز نسبت به سن دیده میشود مثلاً لنفوسیت‌های افسراد سالخورده در جواب به ایزوپرتنول، آدنوزین مونوفسفات حلقوی کمتری تولید میکنند. فارماکودینامیک:

تغییرات جواب بیک دارو در محل عمل ممکن است نتیجه تغییرات در گیرنده یا وقایع بعد از گیرنده در سلول باشد و در سطح وسیعتر این تغییرات ممکن است در نسوج و اعضاء و بالاخره اختلال در هموستاز همراه با پیری باشد.

مکانیسم‌های آدرنرژیک:

درباره اثر عامل سن روی مکانیسم‌های آدرنرژیک مطالعات زیاد انجام گرفته که بیشتر روی دستگاه قلبی-عروقی تمرکز یافته است. تاثیر سن روی دستگاه سیستم قلبی عروقی بخوبی شناخته شده است. با افزایش سن حداکثر تعداد ضربانات قلب و بازده بطن چپ نسبت به تمرینات بدنی کاهش مییابد ولی بازده قلبی در موقع استراحت تغییری نمیکند (۱۳). در سالمندان جواب قلب و عروق نسبت به داروهای محرک آدرنرژیک نقصان مییابد مثلاً مقدار ایزوپرنالین مورد نیاز که بتواند ضربان‌های قلب را ۲۵ ضربه در دقیقه زیاد کند چه در افراد سالخورده معمولی و چه مبتلا به فشار خون زیاد میشود. راجع به جواب مکانیکی عضلات صاف دیگر بدن در رابطه با سن اطلاعات محدودی در دست است. پیشنهاد شده است که با افزایش سن مکانیسم‌های بتا آدرنرژیک در این نسوج خراب میشود و تغییرات ساختمانی عضلات صاف را در رابطه با سن بکاهش جواب آدرنورسپتورها در این نسوج نسبت میدهند (۱۵). وفور آترواسکلروز و بیماری ایسکمیک قلب در پیران مسئله سیستم قلبی-عروقی در این زمینه را پیچیده‌تر میکند. قسمتی از این اختلال‌ها مربوط به تغییرات ساختمانی نسوج و قسمتی معلول عوامل موثر روی گیرنده‌های بتا است. یک فرضیه جالب در این زمینه کاهش تراکم آدرنورسپتورها همراه با سن است. با افزایش طول عمر غلظت پلاسمائی نور آدرنالین بالا میرود که احتمالاً معلول کاهش کلیرنس این ماده از جریان خون و دخالت سن در گیرنده‌های بتا مییابد (۴). بنظر میرسد که نقصان جواب کاتکولامین‌ها در افراد مسن، معلول اتفاقات بعد از گیرنده‌ها باشد که آزمایش‌هایی نیز در این زمینه موجود است.

جواب گیرنده‌های آلفا:

مطالعه اثرات سن روی نسوج حاوی گیرنده‌های آلفا محدود است. بتازگی نشان دادهاند که جواب به مسدود گیرنده‌های آلفا یک مثل پرازوسین در افراد پیر و جوان فرقی نمیکند. بنابراین چنین نتیجه میشود که حساسیت گیرنده‌های آلفای عروقی ظاهراً با سن رابطه‌ای ندارد (۱۱).

دیگوسکسین:

فارماکوکینتیک دیگوسکسین در سالمندان بخوبی مطالعه شده است. چون با افزایش سن عملکرد (فونکسیون) کلیه نیز روبه‌کاهش میرود در نتیجه میزان دفع کلیوی مواد نیز کم میشود و بهمین دلیل مقدار استعمال دیگوسکسین فقط بدلائل فارماکوکینتیک کاهش مییابد. Zannade و همکارانش (۱۸) نشان دادند که غلظتی از دیگوسکسین که برای مهار کردن ۵۰٪ از ATPase وابسته به سدیم و پتاسیم در گلبولهای قرمز لازم است بطور مشخص در افراد پیر بیشتر از جوانان است. در نسوج دیگر مثل نخاع شوکی نیز گزارش دادند که افزایش قدرت دیگوسکسین در مهار ATPase وابسته به سدیم و پتاسیم به سن وابستگی دارد

داروهای ضد افسردگی سه حلقه‌ای:

راجع به مصرف داروهای ضد افسردگی سه حلقه‌ای در پیران اطلاعات زیادی در دست نیست. ولی برای نوشتن نسخه اینداروها در سالمندان توصیه‌هایی شده است از جمله تجویز مقادیر کم دارو در شروع درمان، تقسیم مقدار دارو بدفعات متعدد، افزایش مقدار دارو باهستگی، دقت زیاد در اختلاف علائم بالینی افسردگی بین افراد پیر و جوان میباشد زیرا امکان بیماریهای عضوی همراه با دپرسیون و مصرف داروها بطور همزمان در پیران وجود دارد. بیشترین دقت باید صرف اثرات جانبی این داروها شود. اثرات زیان آور آنها بصورت کنفوزیون، نقصان فشار خون وضعیتی، احتباس ادرار در سالمندان بشدت شایعتر و وفور آن با این داروها بیشتر است.

دیگر داروهای موثر روی دستگاه اعصاب مرکزی:

الف: داروهای ضد پسیکوز: مجددا یادآور میشود که اثرات زیان آور این داروها بخصوص اثرات جانبی خارج هرمی در سالمندان بیشتر است (۱). بسیاری از اثرات جانبی داروهای ضد پسیکوز و ضد افسردگیهای سه حلقه‌ای مربوط به فعالیت آنتی کولینرژیک این داروها است. بر عکس سیستم سمپاتیک، راجع به دستگاه اعصاب پاراسمپاتیک سالمندان و حساسیت آنها نسبت بعمل اینداروها اطلاعات کمی در دسترس است.

ب- باربیتوراتها: در افراد سالخورده باربیتوراتها ممکن است خیلی آهسته‌تر متابولیزه شوند و این موضوع ممکن است افزایش حساسیت آنها را نسبت به این داروها توجیه کند. معذک ممکن است این داروها در پیران ایجاد تحریکات متناقض و هذیان کند که مکانیسم آن روشن نیست و در استعمال آنها باید دقت شود.

پ- ضد دردهای نارکوتیک: ظاهرا افراد پیر نسبت باثرات این داروها حساسترند ولی از نظر دلائل فارماکودینامیک روشن نیست و شاید مربوط به تغییر غلظت آنکفالین‌ها و مواد وابسته با آنها در سالمندان باشد.

مرحل اولیه زندگی شخص شروع میشود ولی اگر صرع معلول بیماریها و حوادث عروقی مغز باشد در پیران غیرشایع نیست. جنون جوانی کلاسیک نادرا برای اولین بار در سن پیری ممکن است بروز کند ولی پارافرنیا اتفاق میافتد.

با افزایش سن تغییرات زیادی در بیوشیمیائی مغز نیز رخ میدهد که ممکن است جواب درمان بداروها یا اثرات جانبی آنها را عوض کند. میزان نورآدرنالین و مونوآمین اکسیداز مغز افراد سالخورده کمتر از طبیعی است. بعلاوه حساسیت آدنیل سیکلاز این افراد نسبت به تحریک ممکن است کاهش یابد. همچنین کولین استیل ترانسفراز، استیل کولین استراز و تعداد نورونهای کولینرژیک سالخوردهگان همگی ممکن است تقلیل پیدا کند و این علائم در بیماری Alzheimer's disease بیشتر واضح است. آزمونهای پسیکوموتور، زمان بروز واکنش نسبت به عامل محرک بین افراد پیر و جوان کاملا تفاوت دارد. تستهای جانیشینی خراب میشود. حرکت وضعیتی افزایش مییابد (۱۶) این اختلالها تفسیر یافتهها را در پیران مشکل تر میسازد.

بنز و دیازپین‌ها:

در یک دسته مطالعات نشان داده شد که با افزایش سن دپرسیون سیستم اعصاب مرکزی با داروهای دیازپام و کلردیازپوکساید شایعتر است که در این مورد امکان تغییرات فارماکوکینتیک اینداروها را نمیتوان رد کرد. castleden و همکارانش (۲) اثرات یک مقدار واحد ۱۰ میلیگرم از نیترازپام را با همان مقدار پلاسبو در جوانان سالم و افراد سالمند مقایسه کردند و نشان دادند که در گروه سالمندان اشتباهات فونکسیون پسیکوموتور بطور مشخص بیشتر است.

ولی غلظت پلاسمائی و نیمه عمر دارو در هر دو گروه یکسان است. در یک تحقیق دیگر نشان داده شد که بعد از تزریق وریدی دیازپام بعنوان داروی ماقبل بیهوشی، افراد مسن نسبت باثرات دپرسیو دارو حساس‌تر از جوانان میباشند. همچنین Tenazepam و نیترازپام روی حرکات وضعیتی، زمان انتخاب واکنش و میزان تسکینی در پیران اثر بیشتری نشان میدهند.

جدول شماره ۲: تغییرات وابسته به سن در فارماکولوژی داروها

دیگر یافته‌ها	یافته‌های فارماکودینامیک	یافته‌های فارماکوکینتیک	دارو
-	-	افزایش نیمه عمر	آمینوگلیکوزیدها (ژنتامایسین، استرپتومیسین)
-	-	افزایش نیمه عمر	سفالوتین
-	-	افزایش نیمه عمر	پنی‌سیلین‌ها
-	-	افزایش نیمه عمر	تتراسیکلین‌ها
افزایش وفورسمیتا کبدی	-	نیمه عمر تغییر نمیکند	ایزونیازید
افزایش وفور خونریزی در	-	-	هپارین
خانمهای مسن (نارسائی قلب)	کاهش جواب ضربان‌های قلب	پس از تجویز ۴۰ میلیگرم	پروپرانولول
کاهش جواب ضربان‌ها و بازده	بامیزان مشابه آزاد دارو	میزان پلاسمائی داروبرای	-
قلبا بعد از تمرین بدنی،	-	۸ ساعت بالا میرود	-
شیوع بیشتر واکنشهای نامطلوب	-	کاهش اولین عبور کبدی،	-
-	-	کاهش کلیرنس متابولیک در	-
-	-	افراد معتاد به دخانیات	-
آهسته و کند شدن جواب بدارو	-	کاهش کلیرنس پلاسمائی	سایمتیدین
در آنفوزیون وریدی	-	شیوع بیشتر کنفوزیون مانتال	-
-	-	بامیزان خونی بالا	-
-	-	کاهش اتصال پلاسمائی	تولبوتامید
-	-	افزایش حجم انتشار	-
-	-	افزایش کلیرنس پلاسما	-

نتیجه:

مطالعات فارماکوکینتیک داروها در انسان بعلت آسانی تکنیک از مهمترین وسائلی است که در فارماکولوژی انجام پذیر است. برعکس مطالعات فارماکودینامیک مشکلتر است زیرا باید مقادیر موثر دارو در انسان تجویز شود تا اثرات فارماکودینامی دارو روشن شود که ممکن است موجب افزایش یا کاهش اثر شود. بهر حال قضاوت و پیشگویی درباره اعمال داروها در سالمندان مشکل است و احتیاج به مطالعات کلینیکال فارماکولوژی وسیعتری دارد ولی تا حدی که تجربیات و مطالعات این داروها در افراد پیر بوقوع پیوسته است در این مقاله باختصار بیان شده است.

ت- داروهای بیهوش کننده: معمولا افراد پیر بمقادیر کمتری از داروی بیهوش کننده نیاز دارند که بیشتر بر مبنای فارماکوکینتیک آنها است. بعلاوه عقیده دارند که اثرات تضعیفی این داروها در سالمندان بیشتر است که یک توجه برای افزایش حساسیت آنها نسبت باین داروها میباشد و چون تعداد داروهای مورد مطالعه در افراد سالخورده زیاد و از حوصله این مقاله خارج است لذا یافته‌های فارماکودینامی، فارماکوکینتیک و بالینی بعضی از داروهای مهم دیگر در جدول (شماره ۲) آمده است که توجه خوانندگان محترم را بآن جلب مینماید.

مکانیسم‌های هموستاتیک:

هموستازی بدن مانند یک ارگانسیم احتیاج به نگهداری یک محیط داخلی ثابت دارد و کنترل این سیستم با فونکسیونهای بیوشیمیایی و فیزیولوژیکی مثل الکترولیت‌ها، تعادل مایعات، فشار خون، حرارت، اشتها، تشنگی و واکنشهای نسبت به استرس‌های گوناگون ارتباط پیدا میکند. واضح است که در این میان مغز نقش مهمی دارد. مدارک قابل ملاحظه‌ای وجود دارد که نشان میدهد که پیشرفت سن در مکانیسم‌های هموستاتیک کمتر موثر است. از طرفی میدانیم که فعالیت رفلکس‌های با رورسپتور در نگهداری هموستازی قلب و عروق اهمیت زیاد دارد و نشان داده‌اند که با افزایش فشار خون فعالیت این رفلکس‌ها تخفیف پیدا میکند. ولی موضوع مهمتر آنست که فونکسیون این رفلکس‌ها با افزایش سن نیز کاهش مییابد. جواب ضربان‌های قلب بداروی پائین آورنده فشار خون، نیتروپروساید، در بیماران فشارخونی پیر و جوان مورد ارزیابی قرار گرفت و معلوم شد که افزایش تعداد ضربان‌ها در افراد مسن تنها نصف افراد جوان است (۹) و کاهش در جواب رفلکس با رورسپتور موافق این تجربه است که افراد سالمند بخصوص نسبت به تخلیه مایعات بدن و کاهش فشار خون وضعیتی حاصل از بعضی داروهای پائین آورنده فشار خون حساسترند و همچنین افزایش ضربان‌های قلب در حال ایستاده با افزایش سن تقلیل مییابد.

REFERENCES:

- 1- Blumenthal, MD; et al.: Amer. J. Psychiat. 137: 203-6, 1980.
- 2- Castleden, C M., et al.: Brit. Med. J. 1:10-12, 1977.
- 3- Cusack, B., et al.: Clin. Pharmacol. Ther. 25:772-6, 1979.
- 4- Esler, M., et al.: Clin. Sci. 60:217-9, 1981.
- 5- Ghader, R I., et al.: J. Clin. Pharmacol. 17:709-18, 1977.
- 6- Irvine, R D., et al.: Brit. J. Clin. Pharmacol. 1:41-3, 1974.
- 7- Kovar, M.: Public Health Rep. 92:19, 1977.
- 8- Lely, A H., et al.: Brit. Med. J. 1:737-40, 1970.
- 9- McGarry, K., et al.: Brit. Heart J. 45:620, 1981.
- 10- Nation, R I., et al.: Brit. J. Clin. Pharmacol. 4:439-44, 1977.
- 11- O'Malley, K., Kelly, J G: Recent Advances in Clinical Pharmacology. Edited by Tuner, P and Shand, D G; 1983. Churchill Livingstone Co. London. pp 45-56.
- 12- Ouslander, J G.: Ann. Inter. Med. 95:711-22, 1981.
- 13- Port, S., et al.: New. Engl. J. Med. 303:1133-37, 1980.
- 14- Routledge, P A., et al.: Europ. J. Clin. Pharmacol. 15:319-22, 1979.
- 15- Scott, P J W., et al.: Brit. J. Clin. Pharmacol. 13:237-39, 1982.
- 16- Swift, C G., et al.: Brit. J. Clin. Pharmacol. 11:413-14, 1981.
- 17- Vesta, R E., et al.: Clin. Pharmacol. Ther. 26:8-15, 1979.
- 18- Zannad, F., et al.: Pediat. Pharmacol. 1:221-29, 1981.